

Хр. Цанковъ — Дерижанъ

Буря

Дъждъ и вѣтъръ. Вой.
Удря въвъ стъклата.
Колко, Боже мой,
свѣткатъ небесата!

Всѣки мигъ тъми
трясъкътъ раздира:
свѣтне, изгърми —
и въ нощъта замира.

Въ клонитѣ пищи
вихъръ и ги гъни.
Тягостни нощи —
страшни и безсънни!

Окапаха листата

Настана хладъ, мъглива есенъ
намръщи небесата;
прокуди всѣка птича пѣсенъ —
окапаха листата.

Самотна врана тжжно грачи,
загубена въ мъглата;
деньтъ едвамъ-едвамъ се влачи —
окапаха листата.

Мъгли и облаци налѣгатъ
като тжга душата;
несѣтно лѣтото избѣга —
окапаха листата.